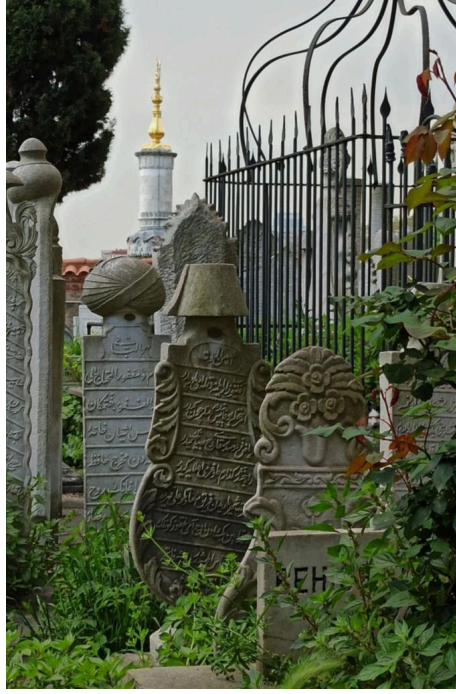


Yahya Efendi Mezarlığı

– EBRU CAN · 23 Mayıs 2026



YAHYA EFENDİ MEZARLIĞI

Ruhlar bunalınca, bedenini terk etmek yerine; onu da alıp bir yerlere sığınır. Herkesi ya da her şeyi terk edebilir. Dostları, arkadaşları, sevgiliyi, aileyi, memleketini geride bırakıp tüm bunlara veda edebilir. Vefa gösterdiği tek şey bedenidir. Peki beden bu vefaya sadık mıdır? Tabii ki hayır. Zamanın peşine takılarak, ruhu yalnız bırakır. Yemeye, içmeye, eğlenceye, diğer bedenlere iştahı yok olur. Geriye bir kalp ve onu yaratan kalır. Beden ne kadar da vefasız, kadir kıymet bilmez. Ruh onu hep yanında taşımışken; o bu bağa sadık kalmamıştır. Büyük haksızlık yaptık evet. Bu bırakışlar zorunluluklardan, elde olmayıştan. Şimdi karanlığın aydınlığa çıkmak üzere olduğu zamanda, bedenle ruhun birbirine veda ettiği mekandayım. İnsanların korktuğu, pek uğramadığı hatta unutmak istedikleri yerde. Bazı dudakların ısıklık çalarak, şarkı mırıldanarak ya da dua okuyarak geçtiği mekan.

Ruhum ne zaman daralsa, bedenimi ikna eder, buraya gelirim; Yahya Efendi Mezarlığı. Bura zamanı ve boyutu değiştirir. Bu geçişi sağlayabilmek için, sabah namazı vaktinden biraz öncesine gelmeniz gerekir. Karanlığın hakim olduğu vakitlerde. “Delirdin mi sen?” dediğinizi duyar gibiyim. Çok cesur olmayan ben bile, o vakitlerde orada olurum. Hatta mezarlığın sakinliğine doğru yol almak çok da keyifli ve huzurludur. Hayattayken itici olan insan; bedeni ile veda edince olabildiğince sesiz, zararsız ve uysaldır. Harika dinleyici olurlar. Hal hatır sorar, sohbet eder, onlarla dualarla anlaşırım. Mezar taşları anlamadığım dilde, lisandadır. Mezarda konuk olan, kadın mı, erkek mi, çocuk mu bilinmez. Cinsiyetsiz, ırksız, etiketsiz bir memleket. Bu yüzden herkes sıradan herkes birbirinden. Kısa zaman öncesine ait bu hissiyat. Her bir mezar üzerindeki işlemelerin, kabartmaların, sarıkların, feslerin, çiçeklerin; cinsiyeti,

rütbeyi, mevkiyi temsil ettiğini öğrenene kadar. Büyüsünü bozdu, etiketler insanlar üzerinde değil, artık taşlara işlenmiş.

Buranın sahipleri, ağaçlar ve kediler. Sahipleri o kadar konuk sever ki, ölümün yüzünden korkan insanları sakinleştirir ve kendine çekerler.

Her mezar birkaç ağaçla çevrelenmiş; söğütler, selviler, kavaklar...

Söğüt neden mezar ağacıdır? Kabir başında bekler? Üzerine dallarını salmış; ağlayanı olmayan bedenlere ağlarlar. Yalnız, kimsesiz mezarların kimsesi olur. Her eğilen dal, üzerinde gözyaşı olan yaprakları taşır. Sadık birer asker gibi toprak altında yatanın başında nöbet tutar. Yaratılmış hiçbir şey yalnız bırakılmaz, ölmüş olsa bile.

Benim, bu sessiz halk içinde yalnız kalmadığım gibi. Bu memleketin canlı vatandaşları kediler, nefes alıp veren konuklara hizmet eder. Kucaklarına oturup, mırılarak, yalanarak yabancılık çekmemelerini ve korkmamalarını sağlarlar.

Karanlığın sessizliği ezan sesiyle dağılmaya başlar. Sağdan soldan canlı bedenler bitmeye başlar. Sura üfürülmüş misali. Sesler, kelimeler, yürüyüşler bu mevta memleketini canlıya çevirir. Veda etme vakti gelmiştir. Kim nereye ait ise, oraya doğru yol alır. Mezar sakinleri oldukları yerde, kalbi tıklayanlar, şehrin kalabalığına...

Peki ben nereye aitim? Sessiz ve huzurun sonsuz olduğu toprak ülkesi mi, ihanetlerin, yalnızlığın, vefasızlığın, karmaşa ve hırsların olduğu hareket dünyası mı?

Ruhum toprak ülkesini arzulasa da, bedenim hareket dünyasına doğru adım attı.